

Gymnázium a SOŠZE Vyškov

SACH

Říjen 2015

... v novém kabátě

www.gykovy.cz/sach

Slovo redakce

Milí čtenáři, milé čtenářky,

právě vychází první číslo časopisu Šach v novém školním roce 2015/2016. Vzniká v literárním semináři pod vedením paní profesorky Kubalákové, kde plánujeme vydat pět čísel. Budeme se snažit, aby byl časopis kvalitní. Samozřejmě přivítáme, když nám pošlete zajímavý článek, zprávu, reportáž nebo povídku, foto, kresbu. Zájemci o práci v redakci, přihlaste se u Jaroslava Horáčka z 6. XB. Začít můžete kdykoliv, i v průběhu školního roku.

Redakce časopisu Šach

Obsah

Primánci.....	2
Maturity se nebojím, mám ji na mušce.....	3
Z Holubic až do Singapuru!.....	5
Běžte svému štěstí naproti.....	7
Poznáváme město jménem Villa-real	9
Vyškovské kapely.....	11
Čechyňské hody.....	14
Martin Hilský ve vyškovské knihovně.....	15
Do čtvrté tmy.....	17
My dva, my jeden	18

Primánci

Každým rokem k nám přichází primánci z různých škol. Musí si zvykat na všechny nové věci, jako je časté stěhování z učebny do učebny, kratší přestávky, rozsáhlé prostory budovy a vyšší počet studentů. Jak vše zvládají, na to jsme se zeptali Martina Kužílka.

Odkud jsi k nám na školu přišel a proč ses rozhodl studovat na naší škole?

Bydlím v Orlovicích a před přestupem na gymnázium jsem se učil na Základní škole Moravské Málkovice, a protože zde studovali moji dva starší sourozenci, kteří už odmaturovali a gymnázium si vychvalovali, šel jsem rovnou sem. Chtěl jsem být jako oni.

Jakým se ti na gymnáziu líbí?

Zatím se mi ve škole líbí. Je to tu mnohem příjemnější než na základce.

Jsi v novém kolektivu, mezi úplně novými lidmi. Jak jste se seznámili a spřátelili?

Seznámili jsme se na praktiku v Krásensku, kde jsme spolu strávili týden a přes všelijaké hry prohlubovali naše kamarádské vztahy.

Jsi spokojený s rozvrhem? Jsou zde nějaké předměty, které bys chtěl mít častěji, nebo naopak ne?

Rozvrh je fajn, vyhovuje mi rozvržení hodin, ale byl bych radši, kdyby v našem rozvrhu bylo více informatiky, protože mě práce na počítačích baví a zajímá, a méně českého jazyka, protože mi nejde pravopis.

Umíš se v nové škole dobře orientovat, nebo stále potřebuješ plánek?

Rychle jsem se naučil zorientovat díky číslicím na dveřích, a proto plánek nepotřebuji.

Navštěvuješ nějaké kroužky na škole?

Chodím do aplikované matematiky, protože mě zaujala a matematika mě baví.

Děkuji za rozhovor a přeji ti úspěšné studium a hodně nových kamarádů.

Libuše Brtníčková, Adriana Polišenská

Maturity se nebojím, mám ji na mušce

To jsou slova studentky oktávy B Hany Vičarové. I ona totiž patří mezi pár studentů gymnázia, kteří mají individuální učební plán. Jen málokdo by řekl, že tato sympatická blondátka slečna se už několik let závodně věnuje sportovní střelbě. A podle jejího vyprávění a zápalu pro věc jsme si jisti, že o ní ještě hodně uslyšíme.

Hani, i ty patříš mezi pár studentů gymnázia, kteří mají individuální plán. Proč?

O individuální učební plán jsem zažádala kvůli časové náročnosti závodů a tréninků. Od roku 2014 jsem členkou sportovně-střeleckého klubu *Policie Komety Brno*, kde se věnuji sportovní brokové střelbě (disciplína trap). Tréninky probíhají až třikrát týdně a mohou se konat pouze v Brně, Hradci Králové, Sudicích u Boskovic, Plzni nebo v Písku, kde se nachází střeliště pro olympijský trap. Samotný trénink zabere až tři hodiny a závody se většinou konají od pátku do neděle.

Jak se k tvému rozhodnutí stavěla rodina?

Doma nebyl nikdo proti. Mamka má ráda střelbu a také myslivost. Já střílím i chodím do lesa, takže je velice spokojená. Zpočátku jí sice trochu vadilo, že jezdím do Brna až 4x týdně, ale za tu dobu si už celkem zvykla.

Setkala ses s nějakým učitelem, který by měl s individuálním plánem problém, nebo ti všichni vyšli vstříc?

S IVP mi vyšli vstříc všichni a nikdo s tím neměl problém, vždycky se to dalo a dá nějak domluvit. Tento rok ale ještě moc učitelů o mém IVP neví, protože jsem o něj zažádala teprve ke konci měsíce. Snad to bude bez problému jako doposud.

Jak vypadá tvůj běžný den?

Vstávám po šesté, nasnídám se, nachystám se a jedu do školy. Když nemám trénink, tak do školy jedu autobusem. Když ale mám, tak jedu autem, abych hned po škole mohla být v Brně. Stává se, že máme trénink i v dopoledních hodinách, protože střelnice je na podzim otevřená do pěti hodin a na jaře dokonce jen do tří. Na tréninku jsem tak dlouho, jak chce trenér, minimálně to bývají dvě hodiny, ale to se stane tak dvakrát za půl roku. Jakmile přijedu domů, musím se nachystat do školy a to třeba na dva dny dopředu, když vím, že zítra trénuji zase. O víkendech, když jsou závody, se nestihám učit vůbec. Vyjedeme v pátek ráno v osm hodin a přijedeme v neděli okolo osmé hodiny večer. Záleží hlavně na tom, kde střílíme.

Ted' jsi v maturitním ročníku. Nebojíš se, jak to všechno budeš stíhat? Přeci jenom jsi oproti jiným studentů v nevýhodě, co se volného času na učení týče.

Maturity se trochu bojím, ale snad to dobře dopadne. Ted' na podzim máme tréninky zhruba dvakrát týdně. Ze střeliště se přesouváme do posilovny, chodíme třeba na badminton. V březnu začíná sezóna a to znamená i nominační závody na ME, takže budu mít vážně dost práce. Ale člověk si časem vytvoří systém. Zvládnout se dá všechno.

Připravuješ se už na maturitu?

Dá se říct, že... NE! Ve škole děláme okruhy k maturitě z matematiky, pár témat do angličtiny mám hotových a snažím se číst i povinnou četbou do češtiny, ale určitě se nešprtám rozbory děl už teď (*smích*). Když jsem na závodech, tak si v mezičase přečtu pár řádků, protože 70% procent času prosedíte s trenérem a posloucháte, co se mu nelíbí nebo naopak líbí. Občas navíc musím přečíst i jiné knížky, např. psychologie sportu.

Předpokládám, že po gymplu se chystáš na vysokou. Budeš se snažit sport propojit se studiem, nebo se vydáš úplně jiným směrem?

Určitě chci sport propojit se studiem, dokud to jen půjde. Téměř v každém sportu máte možnost se zúčastnit Univerziády, což je něco podobného jako Olympijské hry, ale v menším měřítku, a je to určené pro studenty VŠ. Každopádně chci u střelby zůstat i během studia na VŠ.

Mohla by ses s námi podělit o nějaké tvé úspěchy?

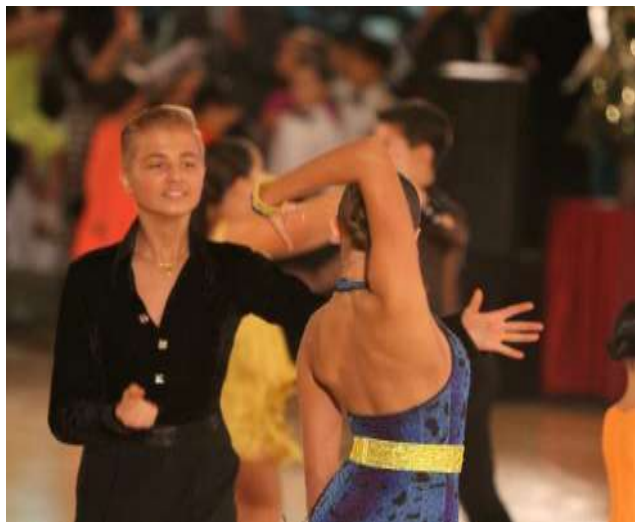
Tuto otázku mám ráda ze všeho nejméně. Sportovní psychologové nás učí se na pořadí vůbec nevázat a řešit jiné, mnohem důležitější věci. Ale když chcete... Největší radost mám z druhého místa na *GP Beretta Slovinsko*, minulý rok jsem vyhrála *Český Pohár* a tento rok se mi sice nepodařilo nominovat na ME, ale 4. místo na MČR mě také celkem potěšilo.

Kateřina Richterová, Martina Račanská

Z Holubic až do Singapuru!

Mého spolužáka Jaroslava Pospíšila většina z vás zná. Aby taky ne, málokdo z Vyškovska má na kontě takové taneční úspěchy a zkušenosti jako on a to teprve v 18 letech! Poďte se tedy podívat, co je u Jardy nového, kde všude byl a kam se chystá. Věřím, že budete překvapeni!

Stručný medailonek:

Narodil se v roce 1996 a žije v Holubicích. Tancování se věnuje od svých čtyř let, kdy začal chodit do tanečního kroužku latinskoamerických a standardních tanců. Za necelý rok začal soutěžit a v průběhu let se stále více a více začínal soustředit na latinu, které se věnuje do současnosti.

V roce 2011 poprvé vyhrál v juniorské kategorii mezinárodní soutěž v Maďarsku. Následovaly další soutěže v Rakousku, Maďarsku, Rumunsku a na Slovensku. Zúčastnil se i největší soutěže na světě v anglickém Blackpoolu.

Od června roku 2013 každých 14 dní létal trénovat a soutěžit do Moskvy. Na jaře 2014 odletěl do Kalifornie v USA a začal reprezentovat Spojené státy v latinskoamerických tancích. První soutěž, otevřené mistrovství Ameriky, které se konalo v srpnu v Las Vegas, vyhrál. Na otevřeném MS v Los Angeles se o měsíc později umístil na šestém místě.

Nyní se věnuje muzikálu Děti Ráje a studuje gymnázium ve Vyškově.

Jardo, jak je již výše zmíněno, máš spoustu tanečních úspěchů a to i v zahraničí. Víme, že jsi přechodně žil v Americe a Rusku. Pověz nám, co tě přivedlo k tancování?

K tancování jsem přišel úplnou náhodou, jak říká moje máma, přišel jsem k tomu jako slepý k houslím.

Když mi byly 4 roky, tak mě rodiče chtěli přihlásit do nějakého kroužku. Navštívili jsme jich hodně, ale nikde mě nechtěli vzít, neboť jsem chodil ještě do školky a byl příliš mladý. Posledním z nápadů bylo, že bych mohl tancovat. Zpočátku jsem odmítal, ale nakonec se pro mě tento kroužek stal životním stylem.

Jsi zaměřený na latinskoamerické tance. Proč sis vybral právě latinu?

Jsem člověk, který má rád společnost a zábavu. Latina je velmi živá a temperamentní. Má spoustu rytmů a protíná různé kultury. Všechny tance spojují exotické a teplé země. Latina je pro mě symbol života. Chachou, v přesném rytmu počinaje, dále následuje jedna velká party v Riu, kterou představuje samba, milostnou rumbu, vášnivé paso doble a zábavný jive.

Žil jsi ve dvou, dalo by se říci, „protikladných“ zemích. Můžeš popsat život v těchto státech? Kde se ti líbilo více?

Každá země má své bohatství. Ať už Rusko nebo Amerika. Obě tyto země mi daly neskutečné bohatství na duši, každá jinak. V Rusku jsem byl v Moskvě, což je vlastně takový stát ve státě. Je to město, které nikdy nespí. V létě je zde 35 stupňů, v zimě jsem zde zažil až -29,5 stupňů. Život je zde velmi uspěchaný a náročný, co se dopravy týče. Je to pracovní město, kde si jde každý velmi tvrdě za svým cílem.

V Americe jsem pobýval v Kalifornii. Amerika je do určité míry velmi tolerantní. Lidé zde jsou, jak mi sami říkali, líní a pohodlní. Část, ve které jsem bydlel (Orange County) je velmi bohatá. Nikomu zde prakticky nic nechybí, zkrátka pohodlí je na prvním místě.

Vyhrál jsi řadu soutěží jak v Česku, tak v zahraničí. Můžeš se s námi podělit o ty největší výhry?

Mezi mé největší výhry v tancování patří vítězství na International open v Maďarsku (Szombathely), což byla moje první zahraniční vyhraná soutěž. Za největším dosavadním úspěch považuji vítězství na otevřeném mistrovství USA, které bylo v Las Vegas. O měsíc později jsme se dostali do finále na otevřeném MS v LA.

Za pár dní odlétáš do Singapuru. Jaký je tvůj plán pro zdejší pobyt? Budeš zde jen trénovat nebo se chystáš i procestovat jihovýchodní Asii?

Do Singapuru jedu primárně tancovat. Po příletu do Singapuru nás čeká od listopadu každý víkend nějaká soutěž. V plánu máme zatím ty největší soutěže, které se budou konat v Šanghaji a Hong Kongu. Několik soutěží bude přímo v Singapuru a ve vedlejší Malajsii. V prosinci bychom měli letět i na soutěž na Taiwan. Doufám ale, že se podívám i jinam než na taneční sál, letiště, koupelny a postele.

Jardovi děkuji za rozhovor a přeji mnoho dalších úspěchů. Doufám, že se ze Singapuru vrátí v pořádku a poví nám, co všechno v Asii viděl, zažil a vyhrál!

Martina Moresová

Jarda (ve žlutém) v muzikálu Děti Ráje

Běžte svému štěstí naproti

Radí Sarah Haváčová, absolventka vyškovského gymnázia, na kterém maturovala v roce 2010, a Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. Od roku 2014 se věnuje herectví v Divadle Petra Bezruče v Ostravě.

Zhlédnout ji můžeme například v české pohádce *Škola princů* jako hlavní postavu princezny Lenky. Vedle ní si zahráli herci jako Matouš Ruml, Jiří Lábus, Petr Čtvrtníček nebo Pavel Liška.

K herectví se dostala jako malá, když ji maminka zavedla do dramatického kroužku ve Vyškově. Tím si měla rozvíjet komunikaci. V kroužku strávila několik dalších let.

V roce 2010 nastoupila na studia na JAMU, kde si zahrála v několika představeních (Juan, Dora aneb sexuální neurózy našich rodičů, Domov dobrovolného otroctví atd.). V roce 2012 studovala v Krakově na nejprestižnější umělecké škole v Polsku. Herectví na JAMU ukončila v roce 2014, v posledním ročníku nastoupila do hereckého souboru v Ostravě.

Chtělaš být vždy herečkou? Jaké povolání tě ještě lákalo?

Byť jsem se divadlu věnovala od dětství, chodila do dramaťáku, jezdila na recitační soutěže, hrála v ochotnickém divadle, fakt, že se jednou budu moci a chci žít herectví, jsem si pořádně uvědomila až ve druhém ročníku na JAMU. Když jsem se ve čtvrtém ročníku hlásila na vysokou školu, JAMU byla pouze jednou z mnoha. Všechny obory, o které jsem se zajímala, byly humanitně zaměřeny. Byla mezi nimi pedagogika, historie, psychologie, ale především žurnalistika. Kdybych dnes nehrála v divadle, snažím se psát a žít se „novinařinou“. Miluji cestování, takže cestopisná žurnalistika, reportáže... to vše by mě velice lákalo.

Jaký byl tvůj oblíbený předmět na JAMU a jaký naopak neoblíbený?

Na JAMU mě pochopitelně nejvíc bavil předmět „činoherní herectví“. Na co jsem se moc netěšila, byla „jevištní mluva“, jelikož jsme neměli dobrou paní učitelku. Jak se říká: „Dobrou restauraci, dělá dobrý číšník“, to stejné platí i pro školy. Dobrou školu dělá dobrý pedagog. Mohla jsem tak soudit, jelikož jsem herectví studovala určitý čas i v Polsku a získala tak srovnání s JAMU. V Polsku byly na studenty ve všech směrech kladeny větší nároky.

Co se týče vyškovského gymnázia, dalo mi velice dobrý vědomostní základ do světa a můžu říct, že se neztratím.

Máš nějakého oblíbeného herce, nebo dokonce idola, se kterým by ses chtěla setkat a možná si i zahrát?

S hercem se ráda setkám/zahraju s jakýmkoliv, pokud je to dobrý, rozumný, hodný člověk. Nemám a neměla jsem nikdy stydlivou bázeň z hereckých osobností, nemluvím však o úctě. Tu chovám k mnohým kolegům, například k Norbertu Lichému (*pozn. redakce - filmové role: Kajánek, Comeback, Hlídač č. 47, Signál...*).

Chtěla by sis v budoucnu zahrát i v dalších filmech, nebo zůstaneš věrná divadlu?

Naskytne-li se příležitost, ve filmu si velice ráda zahraju. V listopadu mě čeká jedno natáčení se studenty zlínské filmové školy. Divadlo a film jsou dvě různé disciplíny a obě dvě mě baví.

Vracíš se často domů do Vyškova nebo po většinu času zůstáváš v Ostravě?

Ostrava rovná se pro mne divadlo. Kdybych neměla angažmá v Divadle Petra Bezruče, nežila bych tu. Takže pokud zrovna nezkouším, jezdím za rodiči domů do Sloupu, jsem v Praze, cestuji. Ve Vyškově jsem tak pětkrát do roka. O to více si to užívám, jelikož Vyškov pro mne bude vždy „srdcovka“. Mé rodné město, do kterého se budu vždy ráda vracet.

Hodně lidí tě zná z pohádky Škola princů. Bylo pro tebe natáčení náročné, když to byla tvoje první filmová zkušenost? Jak se ti hrálo po boku Matouše Rumla?

Zcela první filmová zkušenost to nebyla, avšak profesionální ano, před tím jsem točila s kamarádem krátký snímek o lásce, díky němuž jsem byla pozvána na casting. Připadala jsem si jako Alenka v říši divů. Když jsem seděla v castingové agentuře a zeptala se dalších uchazečů, co dělají, a řekli mi, že studují DAMU, myslela jsem, že spadnu ze židle. Bylo to ještě před přijetím na JAMU, tedy v době, kdy jsem se rozhodovala, kam dál jít a co studovat. Má cesta k herectví se rozvinula přirozeně sama.

Matouš Ruml je skvělý člověk, neuvěřitelně talentovaný, a během natáčení mi byl spolu s režisérem hlavní oporou. S ním bych si ráda ještě jednou zahrála, ať už v divadle nebo před kamerou. V kontaktu jsme stále a těším se vždy z každého setkání s ním.

Jaké bylo setkání s takovou osobností, jakou je Jiří Lábus?

S panem Lábusem jsem točila asi tři dny, měla jsem z něj velice dobrý pocit. Vysoký, hodný pán, velice vtipný a pohotový. Například režisér pohádky, Roman Vávra, který s ním měl možnost více pracovat, si jej vážil pro jeho pokoru a pracovitost.

Je těžké se probíjet do popředí showbyznysu?

Nemám s tím vlastní zkušenosti, takže nevím. Osobně bych se do showbyznysu moc nehrnula.

Co bys doporučila mladším generacím, které se chtějí věnovat herectví jako ty?

Aby chodily co nejvíce do divadel, na představení, aby získaly přehled, co se hraje, a mohly si tak udělat vlastní názor na českou scénu. Aby chodily do kroužků, do zpěvu a tančit, aby hodně četly. Aby byly své, netlačily na pilu a nebály se. Šly štěstí naproti...

Lucie Pinková

Poznáváme město jménem Villa-real

V prvním týdnu tohoto školního roku se uskutečnil výměnný pobyt ve španělské Valencii, konkrétně v městě jménem Villa-real, které je s 47 000 obyvateli asi dvakrát tak velké jako Vyškov. Villa-real je známá především svým fotbalovým klubem, a také, jak málo lidí ví, vyzváněcím tónem pro společnosti Nokia. Tuto slavnou melodii, která měla být v prvopočátku kytarovým sólem, totiž složil rodák z tohoto města, Francisco Tárrega.

4. září tohoto roku se sešlo asi deset studentek z Gymnázia Vyškov (kupodivu se k nám nepřidal ani jediný student) společně s dvěma profesorkami, paní učitelkou Skálovou a paní učitelkou Klimešovou, na vlakovém nádraží ve Vyškově. Odtud jsme vyrazily směr Praha a v Praze jsme přestoupily na autobus, který nás odvezl na letiště Václava Havla. Po odbavení jsme cestovaly letadlem směr Valencia.

Po přistání ve Valencii nás přivítali dva profesoři z naší výměnné školy, se kterými jsme potom odcestovali až do města Vila-real. Tady jsme měli následující týden bydlet u našich nových rodin. Všechny jsme předem věděly, u jakého studenta či studentky budeme bydlet, tak jsme se i v noci snadno poznali. Po přivítání jsme zamířili domů si trochu vybalit a čekalo nás první poznávání města. Poprvé jsme tam měli na noční procházce městem možnost poznat naše nové španělské kamarády tváří v tvář a také poznat město, ve kterém žijí.

Následující víkend jsme strávili u našich rodin. Já bydlela u kluka, který se jmenoval Alejandro a žil společně se svou tetou, mámou a dědou. Doma jsme ale nikdy moc dlouho nezůstávali, jezdili jsme na výlety. V neděli jsem si byla poslechnout orchestr, ve kterém hrál Alejandro na housle. Po koncertě jsme šli se zbytkem orchestru na oběd a pak s nimi strávili většinu odpoledne. Bylo skvělé poznat takovou spoustu hudebně nadaných lidí a zajímavé vidět, jak musí pro svoje místo v orchestru dřít a stejně je to pořád ohromně baví.

V pondělí jsme potom zamířili do Valencie, kde žije víc než 800 000 obyvatel, což ji dělá třetím největším městem Španělska, hned po Madridu a Barceloně. V tomto městě jsme navštívili místní radnici, trhy, kde jsme měli možnost ochutnat spoustu jídla, které v České republice není k dostání, a nakonec jsme zamířili na nákup suvenýrů. Zbytek dne nám ve Valencii ovšem propršel, tak jsme se všichni schovali v útulné kavárně, povídali si a smáli se těm, kteří se ještě nestihli schovat.

V úterý nás potom čekala návštěva historického městečka Sagunto, kde jsme měli možnost navštívit starobylé památky. Nejprve jsme zamířili do kostela El Salvador, potom jsme

se vydali společně s průvodcem do muzea města Sagunto a nakonec jsme podnikli výšlap na Castillo del Sagunto, tedy tamní hrad, ze kterého byl krásný výhled na celé město. Nakonec jsme ještě navštívili staré románské divadlo, kde si někteří z nás měli možnost v nádherné akustice zazpívat.

Poslední den jsme strávili ve Villa-real a prohlédli si místní školu, kterou všichni naši španělští kamarádi navštěvují. Nakonec jsme zašli na místní radnici, kde měli slovo jak zástupci města, tak španělští profesoři. Nejkrásnější slova však pronesla naše profesorka Klára Skálová. Zbytek odpoledne jsme prožili s našimi hostitelskými rodinami. Čas uplynul jako voda a tak nám zbývalo dobalit si kufry, poděkovat za pohostinství rodinám a rozloučit se. Brzy ráno jsme odlétali do České republiky.

Stále jsme se svými novými kamarády v kontaktu a moc se těšíme na jejich dubnovou návštěvu, kdy zase oni budou mít možnost poznat naše zvyky a krásy Vyškova.

Michaela Bergerová

Vyškovské kapely

Mohlo by se zdát, že za hudbou nebo za zábavou je třeba ujet desítky kilometrů. To však není pravda. I ve Vyškově máme řadu kulturních akcí, pravidelně konaných festivalů a dokonce i domácích kapel. Pokud o nich nevíte, nebo všechny neznáte, nevadí. Pokusím se je představit v tomto článku.

Rock/Metal

Dark Gamballe

Původně trashmetalová kapela Dark, která hrála kromě své vlastní tvorby i předělávky, například Metallicy nebo Rage Against the Machine. Dnes hard rocková kapela s prvky crossoveru a elektra.

Jde o nejslavnější skupinu ve Vyškově. Jsou známí po celé republice a pravidelně vystupují na festivalu Masters of Rock.

Wake Snakes

Hrají Rock-Crossover a mají za sebou řadu soutěží a koncertů. Od roku 2006, kdy začali hrát, několikrát změnili obsazení, ale stále jim to dobře hraje a občas se o nich můžete dočíst třeba v bučovickém regionálním deníku.

Fall a Prey

Trashmetalová kapela. V roce 2011 vybojovali v soutěži kapel Aréna Líheň třetí místo a tím odstartovali svou kariéru a získali si spoustu fanoušků. Každý rok pořádají rockový festival ve vyškovském pivovaru.

Warning Vision

Zkušení hudebníci z celé republiky, kteří mají za sebou řadu kapel a stylů se dali dohromady, a tak vznikla kapela Warning Vision. Příjemně působící rock nikoho neurazí a na své si přijdou především starší posluchači

Maggots

Skupinu založili kamarádi a studenti vyškovského gymnázia, kteří byli velkými fanoušky kapely Slipknot (těmto fanouškům se říká právě Maggots) a chtěli hrát metal a být v tom dobří. A povedlo se. Za dobu svého působení sice celkem radikálně změnili styl, a to na Hard Core, to však neodradilo jejich fanoušky, kterých mají pořád spoustu. Každý rok vystupují na festivalu Rousfest a na řadě dalších akcí.

Motiv

Kapela propojující prvky klasického a moderního metalu. Funguje teprve dva roky a už má velice dobře našlápnuto. Vidět ji můžete na akcích ve Vyškově i v Brně a uslyšíte ji hrát pouze vlastní písně s českými texty.

Folk/Poprock**Cock-Tail**

Jejich písně jsou příjemné a navodí vám dobrou náladu. Hrají pro radost, pro lidi a hlavně pro Žána, jejich bývalého člena, který zemřel před několika lety, když zachraňoval topící se dítě. Na jeho počest také každý rok pořádají festival Žán z Vážan.

Pařený Cokánek

Nejdříve duo, poté kvarteto a nyní trio muzikantů, kteří se snaží jít proti proudu a konvencím a i své vystupování pojmají nekonvenčně. Hrávají převážně na alternativních akcích.

Dejsi

Hrají teprve dva roky a už vydaly své první album. Písně na něm se nadají zařadit do jednotného stylu. Každý si tam najde to svoje. Od popu, přes folk až po rock. Letos se zúčastnili největší české soutěže v živém vystupování kapel Skutečná Liga a postoupili do Play Off.

Mikro_svět

Krátce působící kapela, která se zrodila z kapely Lucky Circus. Tu mohli někteří vidět na prvním Manifestu Gymnázia. K členům skupiny patřili dva studenti gymnázia Barbora Karásková a Luděk Vrtílek. Právě ten založil Mikro svět a skládá pro něj texty.

Suva duajer

Kapela ve svých textech využívá převážně vtipu a tím se odlišuje od ostatních kapel z okolí. Hrají osobitý folk.

Punk**Punkevní Jesvyně**

Kamarádi z Drnovic si řekli, že by chtěli hrát a ukázat své umění celým Drnovicím. Jejich snem bylo zahrát si na akci Drnováci hrají Drnovákům. To se jim v roce 2012 povedlo a od té doby je můžeme vidět i na jiných drnovických akcích. Třeba na Drnovickém Asfaltu, což je jejich vlastní a už tradiční akce.

Není toho málo, vidíte? V příštím čísle se můžete těšit na rozhovor s jednou z těchto kapel a něco víc o místech, kde tyto kapely můžete vidět koncertovat.

Veronika Sodomová

Čechyňské hody

Dne 19. 9. 2015 se uskutečnily v Čechyni tradiční krojované hody. Vše začalo žehnáním sochy panny Marie a požehnáním stárků. Poté následoval průvod obcí a večerní zábava na velkém hřišti. Na detailní informace se zeptám Terezy Morongové ze třídy 8. OA, která se čechyňských hodů účastnila jako stárka.

Konají se u vás hody každý rok?

Ano, poslední čtyři roky se konají každým rokem. Předtím se dvanáct let nekonaly, z důvodu špatné domluvy.

Byla jsi za stárku poprvé?

Ne, byla jsem za stárku podruhé. Poprvé jsem se hodů účastnila v roce 2013.

Jak dlouho jste se připravovali? A jak taková příprava probíhá?

Připravovali jsme se tři měsíce, scházeli jsme se dvakrát za týden. Na hodových zkouškách jsme zpívali písničky, tancovali jsme, učili jsme skočnou a karičky. Zajišťovali jsme sponzory a vybírali výzdobu. A samozřejmě nedílnou součástí hodových zkoušek bylo víno.

Staví se u vás máj? Jak takové stavění probíhá?

Ano, staví. Kvůli tomu, že máj se nachází přímo na návsi, nemůžeme ji stavět tradičně pomocí žebříku, ale jeřábem. Naši stárky a dobrovolníci z vesnice pomáhají a stárky připraví občerstvení. Při stavění zpíváme písničky.

Měli jste na večerní zábavě tombolu? Jaká byla nejlepší cena podle tebe?

Měli jsme tombolu. Hlavní cena byla máj, ale nejoriginálnější cena byla popelnice od sponzora Respono, se kterou si výherce přímo tam užil plno zábavy.

Měli jste na večerní zábavě živou kapelu?

Měli jsme výbornou sivickou kapelu na průvod i na večerní zábavu.

Jak se ti líbilo strávit celý den v kroji? Jak dlouho ti trvalo kroj obléknout?

Je to skvělý pocit a zážitek, ale není to zrovna nejpohodlnější. Nemohla jsme se ani posadit a byla jsem v kroji hodně stažená. Kroj jsem oblékala téměř dvě hodiny, pomáhala mi kamarádka.

Máš představu, kolik litrů vína se spotřebovalo?

Vím to dokonce přesně, za celý den se vypilo 230 litrů vína.

Jak se ti hody líbily? Přemýšlíš o účasti v příštích letech?

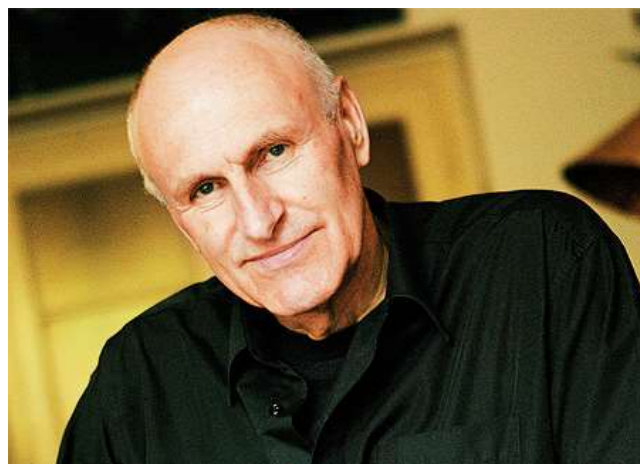
Myslím, že se hody povedly. Mezi stárky došlo sice k menším rozporům, ale vše se vyřešilo a myslím si, že si všichni hody užili. Ano, příští rok budu možná hlavní stárka.

Lucie Bébarová

Martin Hilský ve vyškovské knihovně

V úterý 22. září se konala ve velkém sále KKD přednáška Martina Hilského. Tohoto významného překladatele a spisovatele pozval do Vyškova PaedDr. I. Pokorný, který spolu s Dr. Florykem přednášku moderovali. Profesoru Hilskému připravili originální přivítání, a to v podobě výstavy obrazů na shakespearovské téma malířky Mariany Richter a plastik výtvarníka Jaromíra Kotisy, znázorňující šašky, které byly vytvořeny pro tuto příležitost. Výstava trvala jen po dobu Hilského přednášky. Profesora Hilského doprovázel jeho přítel, hudebník Daniel Dobiáš, který zhudebnil Shakespearovy Sonety. Několik z nich zahrál a zazpíval.

Prof. PhDr. Martin Hilský, anglista, překladatel, esejista a profesor anglické literatury na Univerzitě Karlově, patří k předním českým překladatelům Shakespearova díla. První shakespearovský překlad vytvořil v roce 1983, byla to komedie Sen noci svatojánské. Od té doby přeložil všech 38 Shakespearových her. Za překlad Shakespearových Sonetů obdržel Jungmannovu cenu, získal také cenu Toma Stopparda udělenou Nadací Charty 77 za překlady a interpretaci Shakespearova díla a Výroční cenu Nadace Českého literárního fondu za rozhlasový pořad o Sonetech Williama Shakespeara. Za zásluhy o šíření anglické literatury v České republice a za shakespearovské překlady jmenovala královna Alžběta II. Martina Hilského čestným členem Řádu Britského impéria. Profesor Hilský je nejen vynikající překladatel, ale i velmi charismatický, moudrý a skromný člověk, s krásným mluveným projevem. Jeho vystoupení bylo pro zúčastněné silným kulturním zážitkem.

Citované otázky ze stránky magazin.aktualne.cz od autora Zdeňka Tomsy ze dne 9. 7. 2014:

Překladatelství je taková skrytá práce, ale o vás lidé vědí, znají vás. Je to tím, že překládáte Shakespeara?

Určitě. Jsem si vědom, že na mě padá odlesk tohoto velkého světla. Uvědomuji si také, že to nemusí být fér, že spousta skvělých překladatelů zůstává v anonymním polostínu. Ale to mi tak zařídil život, já jsem o to nikdy neusiloval. Navíc je to divadlo a to je vždycky mediálně exponovanější než třeba román. Umocněno je to možná i tím, že kromě toho také píšu knihy a mám přednášky.

Pravidelně se účastníte setkání vědců zabývajících se Shakesparem. Dá se o něm a jeho díle ještě i po tolika letech zjistit něco nového?

Vím, že knih o něm jsou plné knihovny, a já sám jsem se dopustil toho hříchu, že jsem jednu velkou a několik menších do té knihovny přidal. Je jasné, že se ty knihy opakují, ale zároveň je jich tolik opravdu dobrých, že na jejich přečtení by vám nestačil celý život. Na ta setkání ve Stratfordu za námi chodí i herci a režiséři, to je vždycky obohacující. Například americký

vědec James Shapiro tam jednou představil svou knihu s neobvyklým názvem 1599, která se zabývá tím důležitým rokem v Shakespearově životě. Je opravdu nesmírně zajímavá a svým způsobem objevná.

Ted' už musíte Shakespeara, jeho život a postoje znát hodně dobře. Změnil vás v něčem? Co vám dal nebo vás naučil?

Rozumět Shakespeareovi je už dar sám o sobě. A když ho překládáte, je to velké poznání. I když tvrdě vykoupené, jde to velmi pomalu, přemýšlíte o každém slově a jeho významech. Sen mi trval dva roky. Když už se naučíte to řemeslo, můžete stihnout i dvě hry ročně. Naučil jsem se dělat blankvers, vytvářet rýmy tam, kde je má Shakespeare. Na druhou stranu samotného Shakespeara z jeho her nepoznáte. Nejsou autobiografické, on není zpovědní typ. Dokázal stvořit duše úplně jiné, než byla ta jeho.

Kvůli překladům jsem také musel poznat tu dobu. Nejenom reálie, ale i způsob tehdejšího myšlení. Souběžně s překládáním jsem tedy musel opravdu hodně číst. Ovlivnil mě také svými postoji, svým způsobem myšlení a svým neschematickým a nezjednodušeným viděním světa. Jeho pohled na život nikdy nemá jednoduché obrysy. Spousta věcí mi ho připomínala a připomíná. Například Puk, který má koště a zametá. Když jsem vídal metaře na Petříně, měl jsem představu, že jsou to takoví Pukové.

Věra Kubaláková

Do čtvrté tmy

Nebyl čas na pohádky. Ne tehdy, a vlastně ani nikdy jindy. Byla asi půlnoc, ale poznat se to stejně nedalo. Ani jediné světélko nezářilo skrze oslepující temnotu – vlhkou, mírně vlažnou a trochu ulepenou. Pomalý tlukot drobného srdíčka zněl prostorem namísto tikotu hodin.

Cosí, umístěné v malé a bezmocné tělesné schránce, se mírně pohnulo. Víčka ještě slepená, končetiny ještě téměř nehybné, snilo o předchozích životech. Jít nebylo kam, životy se jeden za druhým míhaly po spirále a ta se točila dál a dál. Přechod mezi životem a smrtí byl poněkud nepříjemným procesem, ale cesta opačným směrem zdála se zdlouhavá a výrazně nepohodlnější.

Pamatovalo si trojí tmu. Hluché černo po smrti, němou temnotu před narozením a beztvary obrysy noci života. Noci, která nezřídka zazářila hvězdami. Vzpomnělo nekonečnou moudrost a klid mezi prvními dvěma, a spoustu blikajících světel na sametu té třetí. Vědění všeho a pak zrození, po němž následovalo nevědomí a hledání.

Pamatovalo si bažiny a bzukot hmyzu, propletenou klenbu stromů a vůni vody. Jak měkce se tehdy zhouplul mech pod jeho kroky, jak zima prostoupila jeho údy až ke kostem, protože nebesa zastřela podivná oblaka a sluneční paprsky pohasly, jak se pokusilo ukrýt se před chladem, usnulo a jeho tělesná schránka se už nikdy nezbudila.

Pamatovalo si oheň. Barevné jiskřičky tančící vzduchem pro potěchu lidských zraků, ohňostroje pomíjivé a nepříjemně hlučné, zrovna jako lidé samotní, a stejně tak půvabné a zářící. Třpyt na tmavé oponě třetí tmy. Dobu, kdy plameny tepaly životem.

Pamatovalo si tlukot kopyt a řinčení zbraní. Rytířské chocholy vlající ve větru zbarvené ctí a pýchou, věci odlišné, a přece neskutečně podobné jedna druhé. Zástavy bičované deštěm, blednoucí barvy a nesmělé východy slunce, vyprahlou zemi osetou bodláčím. Zbroje a meče, ržání koní a křik, oheň bez života a zlato, kterému se lidé pokoušeli přisoudit moc a hlubší smysl.

Skořápka dračího vejce umístěného v inkubátoru nenápadně praskla. Prodralo se to ven a poprvé v onom životě jej zasáhl vzduch; změna byla nečekaná, mládě se zapotácelo a vratké nožky se mu podlomily. Z tlamičky se mu vydralo překvapené zakvíknutí.

Není čas na pohádky. Ne teď. Ne nikdy jindy.

Marika Kovárová

My dva, my jeden

Každý žije svůj život, svůj příběh a řídí se svými vlastními rozhodnutími. Každý člověk je stejný a přitom jiný. Spousta lidí, i kdyby úplně cizích, má někoho nebo něco, co tyto lidi spojuje. I když je to jen obyčejná školní lavice. Lavice, která spojuje dva lidi, dva životy, dva příběhy, které utvoří jeden velký a třeba vám změní celý život. Taková lavice umí z pouhých spolužáků udělat nejlepší přátele, z hluboké nenávisti utkat upřímnou lásku a kdo ví, co ještě taková obyčejná deska na čtyřech kovových nohou dokáže.

Lizzy a James byli obětí, jak by to řekli oni, této prazvláštní magie mezi dvěma lidmi a školní lavicí. Je nemožné sblížit pomocí kusu dřeva dva rivaly, jako byli tito dva, řekl by si každý. Ale je to skutečně pravda? Opravdu mezi námi nemůže existovat takové kouzlo, či snad jakási slovní formule lásky? Lavice, jež proplétala dvě tak vzdálené nitky, a která na nich vytvořila ne jeden zapeklitý uzlík, ze kterého nebylo snadné vymotat.

***

Dvacátý osmý duben, venku svítí sluníčko a teploměr ukazuje krásných dvacet tři stupňů.

„Jak krásné by bylo teď s přáteli pobíhat po venku a smát se jejich hloupým vtípkům,“ pomyslela si Lizzy a dívala se přitom z okna na školní nádvoří, kde si hrály děti ze základky. Jenže já jsem zavřená v téhle mučírně a musím poslouchat ty bláboly naší fyzikářky.

„Jamesi,“ ozval se stále poněkud klidný hlas profesorky Reedové, „mohl by sis prosím jít sednout vedle Lizzy?“ James a Lizzy otevřeli ústa, aby mohli zaprotестovat, ale nestihli to. „Bez výmluv, prosím. James je příliš divoký a Lizzy nedává v hodinách pozor. Třeba už se oba trochu umoudříte.“ Profesorka Reedová ukázala na Lizzynu lavici a výhrůžným pohledem přejela oba studenty, dokud se neusadili a nedívali se na tabuli.

„Nemysli si, že ode mě budeš moct opisovat,“ šeptla Lizzy na Jamese. „Blbečku,“ dodala a zahleděla se zpátky do okna.

„Klídek kotě,“ řekl klidně James. „Jako bych tu nebyl a toto sdílení lavice bylo pouhou nehodou a brzy se opět vrátím na své místo.“ Lizzy ho ignorovala, tak si vytáhl z pouzdra kružítko a začal ostrou hranou něco škrábat do úplně čisté lavice.

„Mohl by si toho nechat?“ okřikla ho Lizzy.

„A čeho?“ odpověděl James, jako by o ničem nevěděl.

„Ty moc dobře víš, čeho.“ Už se chystala přihlásit se, ale James jí strhnul ruku ke koleni a držel.

„Nemůžeme se k sobě aspoň teď chovat hezky, kotě?“ Usmál se a podíval se na jejich spojené ruce pod lavicí.

„To, že spolu sedíme v lavici, neznamená, že můžeme být víc než jen spolužáci, kteří mají tu smůlu a musí sdílet místo.“ Zamračila se a vytrhla svou ruku z té jeho.

„OK,“ řekl a zvedl ruce, jakoby se zdával a pak je zas položil na lavici.

Zbytek hodiny proběhl celkem v klidu, až na jejich občasné pošťuchování a malé hádky. Snažili se nevyšmat si toho druhého, ale občas to prostě nešlo.

„Lizzy a Jamesi,“ zakřičela ještě krátce po zvonění profesorka Reedová. „Zůstanete spolu v lavici i další hodiny. Oznámím to vašim vyučujícím.“ Domluvila, zmizela za dveřmi kabinetu a třída se dala do smíchu. Lizzy a James se na sebe jen znechuceně podívali.

***

Další den už jako by se nic nedělo. Oba si tak nějak zvykli na svého nového souseda a soustředili se na vyučujícího a téma hodiny. Nepadlo ani slovo a oba dávali pozor, jak se na dobrého studenta gymnázia sluší a patří. Ale to nemohlo vydržet věčně.

Přišla chemie a práce ve dvojicích. Rozdělení bylo jednoduché. S kým sedíš, s tím taky pracuješ. Lizzy a James z toho zrovna nadšení nebyli. Ona nechtěla pracovat s idiotem a on nechtěl poslouchat kecy nějaké šprtky.

„Pokus se mi to prosím nezkazit,“ řekla mu Lizzy vážně.

„Neboj se,“ usmál se na ni, „nehodlám se připravit o lehce nabytou jedničku.“ Vyhodil si nohy na lavici, pod kterou to jen vrzlo, ruce si dal za hlavu a zavřel oči. Lizzy si vzala tužku a začala vypisovat pracovní list. Nevydržela to však dlouho a musela se podívat na Jamese, který bez povšimnutí vyučujícího pochrupeval a lehce se u toho usmíval.

Lizzy

O čem asi přemýšlí? Nenapadá mě jediná rozumná věc, o které by takový hlupák mohl přemýšlet. Hlupák? Možná není až takový hlupák, jak sem si myslela. Vlastně je docela pěkný. Jeho vysoká a vypracovaná postava je jako z časopisu pro mladé dívky, které sní o nějakém playboyovi, stejně jako jeho polodlouhé – na chlapce možná až moc – kaštanově hnědé vlasy, které mu ve vlnkách spadají do obličeje. Jeho způsob myšlení je možná zpomalený, ale aspoň s ním není nuda jako s takovým, jako jsem já. Asi jsem na něj byla příliš zlá. Co když se se mnou už nebude chtít bavit. A co, když se bude moct vrátit zpátky do své lavice? Půjde a nechá mě tu zase sedět samotou? Nechci, aby odešel.

James

Je vážně chytrá. A taky pěkná. Dlouhý rovný nohy, útlý pas a úzké boky. Dlouhé světle hnědé vlasy, splývající s jejím roztomilým svetříčkem. Nemusím se s ní za každou cenu hádat, jako malé dítě. Když už spolu sedíme v lavici, mohli bychom se trochu spřátelit. Ale co když je na to už pozdě? A taková holka, jako ona asi nebude chtít burana jako já. A co když už někoho má? Ale to je asi hloupost. Ta by každého odmítla s kopancem do zad. Ale proč to nezkusit? Třeba bych byl úspěšnej. Sám si myslím, že naději mám, ale zrovna u ní? Ale tak už to bývá. Každý chce nejmíň to, co nemůže mít.

„Hele, Lizzy,“ začal James opatrně a mrknul na ni svýma tyrkysovýma očima. „Nechceš s tím pomoci?“

„To bych byla moc ráda,“ řekla a málem se překvapením zakoktala. „Můžeš mi prosím pomoci vyčíslit tyto dvě rovnice? Moc mi to nejde a nemůžu přijít na správné řešení.“ Podívala se na něj a pak rychle zase zhlédla k listu na lavici a ukázala na složitý soubor chemických prvků v rovnici.

„Noo...“ snažil se James předstírat, že přemýšlí. „To bude asi... no... dva... ne tři... tady...“

„Vždyť se v tom sám úplně ztrácíš,“ řekla pobaveně Lizzy a potichu se zasmála.

„Nikdy se neztratím, pokud mám mapu,“ pokusil se zavtipkovat James a zjevně to zabralo. Lizzy se začala smát hlasitěji a on se za chvíli přidal.

„Zkusil jsi někdy periodickou soustavu prvků?“ zeptala se Lizzy, když se přestala smát.

„Soustavu čeho?“ Lizzy se zase rozesmála.

„To jedno,“ řekla, když uslyšela zvonění hlásící konec hodiny a pro ně i konec vyučování.

Oba si sbalili věci a zamířili ke dveřím. Mávli na sebe na rozloučenou a vydali se s úsměvy na tváři domů. Konečně o krok blíž novému přátelství a možná i něčemu většímu.

***

Jak rychle se smůla může obrátit ve štěstí a dva životy splést tak snadno k sobě nejpevnějším poutem lásky a věrnosti. Jen jedna lavice dokázala kouzlem rozmotat uzly a splést dlouhý copánek ze dvou nitek, jež před sebou tak dlouho utíkaly. Ta lavice je důkaz skutečné magie. Znak toho, co bylo, a co z toho je teď. Važme si proto jejich existence, protože nic nemůže sblížit tolik, jako to naše společné místo vzadu u okna, kde spolu každý den sedíme, opisujeme úkoly a při písničkách sdílíme tahák. To místo, které nám darovalo přátelství na celý život. To nejcennější, co v životě máme, a o co nás nic na světě nepřipraví. Jen ta jedna lavice, jen kus dřeva a jedno velké srdce na konec.

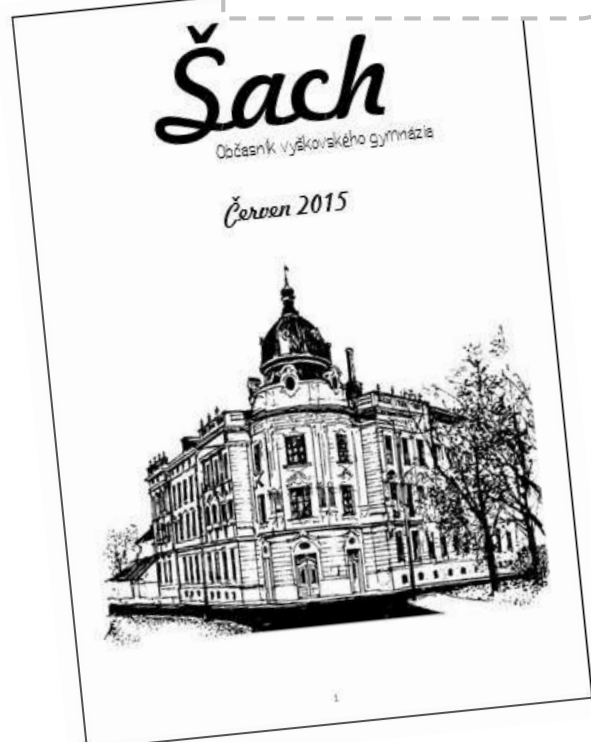
Michaela Čejková

Libuše Brtníčková
 Adriana Polišíenská
 Martina Račanská
 Kateřina Richterová
 Martina Moresová
 Lucie Pinková
 Michaela Bergerová
 Veronika Sodomová
 Lucie Bébarová
 Marika Kovárová
 Michaela Čejková
 Jaroslav Horáček
 Mgr. Věra Kubaláková

Loňské číslo Červen 2015

Rozhovor s Mgr. Hanou
Šaini Hejovou

„Makedonsky rozumím a dokázala
bych se domluvit...“

Nejen to, ale i více si můžete přečíst
na novém blogu Časopisu Šach

www.gykovy.cz/sach